

Sygn. akt II C 2276/14 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwanej K. W. o zapłatę kwoty 1.657,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600,00 zł.

W uzasadnieniu roszczenia wskazał, że dochodzona kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy pożyczki. Powód rozwiązał przedmiotową umowę z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia ze skutkiem prawnym natychmiastowej wymagalności wszystkich należności z umowy z dniem 21.06.2014 r. Powód podkreślił, iż wzywał pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz pozwany zadłużenia nie spłacił (k. 2-4).

Nakazem zapłaty z dnia 17 lipca 2014 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uwzględnił w całości roszczenie powoda (k. 6).

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny uchylił nakaz zapłaty z dnia 17 lipca 2014 r. w całości i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu, z uwagi na nieprawidłowy adres pozwanego wskazany przez powoda (k. 11).

Pismem z dnia 9 czerwca 2015 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew o kwotę 1.657,90 zł i wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych (k. 41).

Na rozprawie w dniu 25 listopada 2015 r. pozwana wniosła o umorzenie kosztów, podnosząc, iż wszystkie długi względem powoda spłaciła.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 2014 r. (...) S.A. z siedzibą w W. oraz K. W. zawarli umowę pożyczki nr (...), na mocy której powód udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 1.000,00 zł. Pożyczka została udzielona na okres 9 miesięcy od daty wypłaty pożyczki. Pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o opłatę administracyjną (15,00 zł) i opłatę przygotowawczą (390,00 zł) oraz ewentualne koszty dodatkowe, na rachunek powoda w 9 miesięcznych ratach, w terminach płatności określonych zgodnie z umową i zgodnie z harmonogramem. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 1.562,25 zł.

Ponadto strony ustaliły, że pożyczkodawca może rozwiązać umowę z przyczyn leżących po stronie pozwanej z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia pozwanej ze spłatą zadłużenia wynikającego z umowy przekraczającego 60 dni. W przypadku rozwiązania umowy na skutek wypowiedzenia złożonego przez powoda, z dniem rozwiązania umowy wszelkie należności przysługujące powodowi od pozwanej stają się natychmiast wymagalne.

(dowód: umowa pożyczki nr (...), k. 24-30).

Pismem z dnia 16 kwietnia 2014 r. powód wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia w kwocie 201,77 zł, wynikającego z w/w umowy w terminie do dnia 23 kwietnia 2014 r.

(dowód: pismo, k. 33).

Pismem z dnia 5 maja 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 426,79 zł. Niniejsza należność wynikała z opóźnienia w spłacie pożyczki wynoszącego łącznie 32 dni. Powód określił pozwanej termin na dokonanie zapłaty do dnia 12 maja 2014 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 34).

Pismem z dnia 21 maja 2014 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 475,79 zł w terminie do dnia 28 maja 2014 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty, k. 35).

Pismem z dnia 06 czerwca 2014 r. powód wypowiedział umowę pozwanej oraz wezwał ją do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia, tj. kwoty 1655,49 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 20 czerwca 2014 r.

(dowód: wypowiedzenie, k. 37).

Po dniu wniesienia pozwu pozwana uregulowała należności wynikające z umowy pożyczki nr (...) oraz których dochodził powód. Płatności nastąpiły 19.5.2015r. (500 zł) oraz 29.5.2015r. (2000 zł) .

(dowody: potwierdzenia przelewów, k. 42-43).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, ich odpisów lub kserokopii które uznał za wiarygodne. Ponadto strony postępowania nie kwestionowały ich prawdziwości, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do deprecjonowania zaoferowanej dokumentacji. W szczególności wskazać należy, że dowody wpłat pozwanej wyraźnie wskazywały jako tytuł płatności nr pożyczki objętej niniejszą sprawą – (...).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Nie cofnięte powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Podstawą roszczenia dochodzonego przez powoda była umowa pożyczki nr (...) z dnia 6 marca 2014 r.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana K. W. potwierdziła, że pozostawała w zwole ze zwrotem pożyczki, jednak zarówno kwotę pożyczki jak i koszty jej obsługi zostały przez nią zapłacone.

Z potwierdzeń przelewów z dnia 19 maja 2015 r. oraz z dnia 29 maja 2015 r. wynika, że pozwana zapłaciła powodowi łącznie kwotę 2.500,00 zł.

Kwota główna roszczenia wynosiła 1.657,90 zł, natomiast odsetki ustawowe od dnia 3 lipca 2014 r., dla uproszczenia liczone od całej należności głównej do dnia drugiej płatności – 29 maja 2015 r. to 159,56 zł (a nie jak mylnie wskazano w ustnych motywach 194,86 zł). Przy czym tak wyliczone odsetki są lekko zawyżone, ponieważ pierwsza rata w wysokości 500 zł zapłacona została wcześniej bo 19.5.2015r. Koszty procesu poniesione przez powoda to 647 zł (opłata sądowa od pozwu – 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 600 zł). Łącznie zatem stronie powodowej należne było poniżej 2464,46 zł (z uwagi na niewielkie zawyżenie odsetek w powyższym wyliczeniu). Pozwana wpłacając 2500 zł uregulowała zatem wszystkie należności, których powód dochodził w niniejszej sprawie.

Nie można przy tym pominąć, iż jako tytuł wpłat wskazano numer umowy będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Zgodnie z art. 451 § 1 kc takie wskazanie jest wiążące dla wierzyciela. Z kolei stosowany przez analogię art. 1025 § 3 zd 1 kpc (stanowiący że w ramach przymusowej egzekucji na równi z należnością ulegają zaspokojeniu odsetki i koszty postępowania), pozwala przyjąć, że płatność ze strony pozwanej, dokonana po skierowaniu roszczeń na drogę sądową, obejmowała również koszty procesu. Dlatego też dochodzone roszczenia w zakresie odsetek i kosztów procesu w chwili zamknięcia rozprawy były zaspokojone, zatem żądania strony powodowej w tej części nie mogły zostać uwzględnione.

Wobec powyższego powództwo co do żądania odsetek od kwoty 1.657,90 zł jako niezasadne, należało oddalić. Z tych samych względów Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o obciążeniem pozwanej kosztami procesu.

W myśl art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Cofnięcie pozwu jest aktem dyspozycyjnym powoda, który wiąże sąd. Przepis art. 203 § 4 k.p.c. stanowi iż sąd może uznać cofnięcie pozwu za niedopuszczalne jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż jest ono sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. sąd umorzy postępowanie jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W niniejszej sprawie powód cofnął roszczenie w zakresie kwoty 1.657,90 zł. Biorąc pod uwagę przyczynę cofnięcia pozwu, Sąd doszedł do przekonania, że nie występowały wymienione wcześniej przesłanki z art. 203 § 4 kpc. Mając powyższe na uwadze, Sąd umorzył postępowanie w części objętej oświadczeniem o cofnięciu pozwu.